

Zombieland

Aktualna tema – Pokemon GO

Nisam mogla ne osvrnuti se na aktualnu temu. [Pokemon Go](#) iskače iza svakoga ugla, svakodnevno se raspravlja, objavljuju što smiješni, što bizarni video uradci i slike.

Za početak ću napomenuti da nemam ništa protiv, kako se kaže: **“Tko voli, nek’ izvoli”**, ali moram priznati da sam se isprva smijala, a potom čudila masovnoj **“histeriji”** koja je zahvatila čitavi svijet. Otišla je tako daleko da je sigurnost u automobilima postala nevažna, da “lovci” na Pokemone ne gledaju kuda hodaju, a nedavno sam pročitala i članak kako su pojedinci bez razmišljanja ulazili čak i u minska polja nebi li ulovili Pokemona.

Zapitala sam se čemu to?

Nisam instalirala spomenutu aplikaciju, niti ću, tako da ne mogu baš objektivno pristupiti analizama, ali iz svega viđenoga ipak mogu donijeti zaključak: **Nevjerojatno.**

Da, nevjerojatno mi zvuči da obična igrice može tako utjecati na mase dok je istovremeno na stotine važnijih stvari u životu. Sama činjenica da igrice prečesto ljude dovodi u opasnost meni je dovoljna, ali očito mnogima nije. Osim toga, **oduzima vrijeme** koje se nedvojbeno može kvalitetnije iskoristiti, primjerice, uz obitelj, uz djecu, prijatelje...

Gledajući videa ne mogu se oteti dojmu da na njima ljudi izgledaju i smiješno i pomalo katatonično, a gle čuda, dok love ili, kako neki kažu, skupljaju Pokemone, nitko se ne smije, nikome nije smiješno.

U prekratkom vremenu postalo je nešto uobičajeno, pa čak se usudim reći da oni koji ne igraju ispadaju zaostali. Zaostajemo za masom koja svakim danom sve više liči na zombije, bez osjećaja za stvarnost koja ih okružuje. Pojedinci sve slobodno vrijeme igraju, čak daju otkaze na poslovima sve kako bi dostigli druge ili što već. Priznajem, ne shvaćam bit.

Žaloso, jer ionako je svijet postao "čudan". Ionako previše vremena provodimo za **kompjuterima**, mobitelima, jer je postalo nužno. A koliko zapravo jest nužno? I sama povremeno provedem više vremena za laptopom nego je potrebno. Da i igram igrice kada mi je, uvjetno rečeno, doadno. Ali ipak pazim na granicu. Ne želim upasti u zamku koja lako obuzme ljude. Ne želim se jednoga dana probuditi i shvatiti da sam potrošila vrijeme na krivi način.

Vrijeme brzo prolazi, život je prekratak da bismo ga potrošili na igrice, na Pokemone koji su u međuvremenu postali glavna vijest, tema važnija od gladi, ratova i svih drugih nedaća u svijetu.

Istina, izbjegavam loše i teške vijesti, ali ne znači da "glupe" stavljam ispred njih.

Nikoga ne pozivam da ne igra, svatko ima **slobodu izbora**, ali ako ništa drugo, prije nego se stopite s opčinjenom masom, razmislite. Za sve što se događa lako pronalazimo krivce, ali ovoga puta, sami itekako možemo postati krivi što nam majka Zemlja sve više liči na **zombieland**.

Nije li tako? Sve je manje osjećaja za druge ljude, sve je rjeđa komunikacija; pa gotovo da ni ne poznajemo prve susjede. Dok šetamo gradom, slušalice su nam u ušima. Dok ispijamo kavu s prijateljima listamo društvene mreže nebi li nešto propustili, a istovremeno propuštamo čovječnost, sve ljudske vrline; sve ono što je nekada označavalo lijep i ispunjen život.

Jednoga dana postat ćemo zavidni našim djedovima i bakama jer su bili sretni i ispunjeni; jer su **“lovili” osjećaje**, a ne Pokemone.

Jednoga dana shvatit ćemo da smo mogli drukčije živjeti. Nadam se da neće biti prekasno.